

Libaniana.

Ut auctores classici multifariam adhibitis scriptoribus posterioribus qui ex illis flosculos delibaverunt redintegrantur, ita horum emendationis fons est cognitio auctorum quibus sua debent. Atque hoc quidem studium in scriptoribus omne genus comprobatum etiam in Libanii operibus perpoliendis bonae frugis plenum esse expertus sum. Quamquàm enim textus editus permultis locis ope codicum a me collatorum corrigi potest, tamen numerus expectatione maior superest macularum ante illorum aetatem aspersarum quae nisi nostris viribus elui non possunt. Est autem Libanius omnium non solum aetatis suae, sed etiam saeculorum subsequen-
tium scriptorum in operibus auctorum graecorum versatissimus: quin etiam multa in eo ne intellegi quidem possunt, nisi memineris loci qui ei obversatus est. Atque ut a nonnullis obscuri nomine ferretur, cum aliis tum hac re effectum est, quod eum alienam personam ferre immemores quem veterum locum spectaverit quaerere omiserunt. Duo exempla protulisse satis sit. Initium epistolae 1243 *κεχῆναμεν προσδοκῶντες οὐ τὸν Αἰσχύλον, ἀλλὰ γράμματα τὰ σά* intellegere non poteris, nisi memineris alludi eo ad verbum Aristophanis Ach. 10

ὅτε δὴ 'κεχῆνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον,

ὁ δ' ἀνείπεν, εἰσαγ' ὃ Θεόγνι, τὸν χορόν,

quem eundem in ep. 441 *ἀλλ' ἀτεχνῶς τὸ Ἀριστοφάνους. ὁ Θεόγνης* ἀντ' Αἰσχύλου respexit. Neque e verbis or. I, 469, 4 *δίκασον ἡμῖν ὡς Λακεδαιμονίοις ἔφ' ἐκάτερα τὴν ἐξέτασιν ἄγων δὸς τῷ πλείονι τὴν ῥοπὴν* sensum extricabis, nisi Libanium quae Thucydides de Agide V, 63 narravit in mente habere cognoveris.

Suum autem fecit Libanius ante omnes Demosthenem, ut ὁ μικρὸς Δημοσθένης appellari potuerit in lexico περὶ συντάξεως

Segueriano¹ et omisso ὁ μικρὸς apud Thomam Magistrum s. v. εὐθύνῃ p. 108, 14², nemoque, ut memini aliquando mihi dicere Mauritium Hauptium, Libanium edere possit nisi qui Demosthenem memoriter teneat. Sed etiam totus est in Homero — Iliadem et Odysseam dico, nam hymnos qui eius feruntur parum curavit — Herodoto et Thucydide aequae atque in Aristide, quem e recentioribus unum maxime colit³; probe novit Hesiodi Opera et Theogoniam, Theognidem, Pindarum (imprimis Olympia et Pythia), Aeschylum, Sophoclem, Euripidem, Aristophanem (imprimis Nubes et Acharnenses), comoediam novam imprimisque Menandrum, non minus Xenophontis Hellenica, commentarios, Anabasin, Cynegeticum⁴, Platonem, Lysiam, Isocratem, Aeschinem, Dionysii Halicarnasensis scripta rhetorica; denique ut mittam scriptores deperditos, quos alio loco⁵ nominavi,

¹ In Bekkeri Anecd. p. 135, 22 *Λιβῶν: γενικῇ. Δημοσθένης ὁ μικρὸς ἐν τῇ σιωπῇ Σωκράτους· καὶ διψᾷ τοῦ κωνείου* i. e. in declamatione κωλύουσι Σωκράτην ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ διαλέγεσθαι edita a Jac. Morello simul cum Aristidis Leptinea Venetiis 1785 p. 208, 10, atque hinc in anonymo περὶ γραμματικῆς v. 198 (Boissonadii Anecd. II, 350) *διψῶ κωνείου γενικῇ παρὰ τῷ Δημοσθένει* et in lexico Suidae s. v. *διψῶ* (sed vide Bernhardii notam); in eodem p. 168, 12 *προήσεται: δοτικῇ. Δημοσθένης ὁ μικρὸς ἐν οἷς ἑαυτὸν προσαγγέλλει· καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως προήσεται με τοῖς Μακεδόσιν* i. e. *Δημοσθένης ἀποθανεῖν ἄξιός* IV, 824, 15 R.; p. 170, 25 *πταῖω: δοτικῇ κατὰ τὸ πρῶγμα. Δημοσθένης ἑαυτὸν προσαγγέλλοντι· ἐγὼ δέ, εἰ καὶ νῦν δυστυγῶ καὶ τοῖς πολλοῖς ἔπαικέναι δοκῶ* i. e. IV, 826, 3 R. Denique p. 172, 7 *συνεῖναι: γενικῇ· Δημοσθένους τοῦ μικροῦ ἐν οἷς ἑαυτὸν προσαγγέλλει· ἵνα συνεῖς τῆς φιλανθρωπίας τῆς ὑμετέρας προσαγγέλλω βεβαίως τὴν γνώμην τὴν ὑμετέραν* i. e. IV, 823, 34 R. Hinc conicias fragmentum in eodem lexico p. 140, 13 s. v. *ἐπιδικάζομαι: μετὰ γενικῆς· Δημοσθένης ὁ μικρὸς ὑπὲρ Πανσανίου· οὐκ ἐπιδικάσασθε ταύτης τῆς πράξεως* citatum non Demosthenis (Saupii Oratt. Att. II, 355b. A. Schaefer Demosth. III, 1, 81), sed Libanii esse: quamquam Demosthenem *ἐγκώμιον εἰς Πανσανίαν* scripsisse Dionysius de admir. vi dic. in Demosth. § 44, Libanium autem nemo testatur.

² *εὐθύνῃ· ἡ ἐξέτασις, ὡς Δημοσθένης· ἐν ταῖς εὐθύναις στρατηγῶν* i. e. *φιλάργυρος ἀποκηρύττει* IV, 632, 12 R., nisi Moschopolus hunc locum, ut haud raro, confudit cum altero, Demosthenis dico de cor. § 245 p. 308, 22 *τῆς στρατηγίας, ἧς ἔμ' ἀπαυτεῖς εὐθύναις*.

³ Cf. ep. 1551 et 884.

⁴ Cf. I, 230.

⁵ Cf. Herm. XII, 210 sq.

legit Aratum¹, fabulas Aesopeas², Lucianum³, Philostrati senioris imagines⁴, vitas sophistarum⁵ et Apollonii⁶, Porphyrii *κατὰ Χριστιανῶν*⁷ et, nisi fallor, Iosephi de bello Iudaico librum⁸. Qualis autem in afferendis aliorum testimoniis Libanii sit fides omninoque qua ratione alia suum in usum converterit fuse explicare cum ab hoc quidem loco alienum sit, uno vocabulo eius diligentiam haud contemnendam laudasse satis habeo.

Nunc, ut tandem propositum aggrediar, Libaniana proferam, quibus auctorum classicorum locis secura parata sit medicina.

Atque ut ab Homero exordiar, verba declamationis testimoniis copiosissimae *περὶ δουλείας* II, 65, 5 *τῶν δὴ φασκόντων ἐλευθέρων εἶναι τοῦτο πρῶτον ἀφαιρείσθαι τὴν ἐλευθερίαν τὸ μὴ εἶναι κύριον ἅττα ἐθέλει δρᾶν, ἀλλ' ἡναγκάσθαι πράττειν ὅσα οἱ γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ* tum demum statu erunt incolumi, si versus II. v, 127 et 128 redintegreaveris

ἄσσα οἱ Αἴσα

γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Item verba III, 232, 1 *ὁ μὲν οἷν Ὀμηρὸς φησὶ καὶ ἐλλίσσεται πάντας Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα*, si post πάντας ex II. α, 15 vocem *Ἀχαιοὺς* posueris.

Decl. Socr. p. 226 ed. Mor. *καὶ τοῖς μὲν εἰδώλοις οἱ φιλοσοφούντες φασιν εἶναι φωνὴν καὶ λείπεσθαι τοῦτο τὰ ταῖς σκιαῖς καὶ τοῦτο ἔοικε καὶ Ὀμηρος ἐνδείκνυσθαι· ποιῶν γὰρ τὴν Πατρόκλου ψυχὴν πάντα ἐλθεῖν ὁμοίαν ἐκείνῳ λέγει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν φωνήν*, quam iniuria Morellus intactam reliquit vocem *σῶμα* ex II. ψ, 66 in *ὄμμα* mutandam esse clamat verbum, quo L. usus est λέγει.

III, 352, 1 *ἀλλ' ἐκεῖνό γε τίς οὐκ οἶδε τῶν καὶ ὀπισσῶν εἰς Ἑλλήνας τελούντων, ὅα φησὶν Ἡσίοδος τὰς Μοῦσας ἐν Ἑλικῶνι τὰ ὄμοια πλαττούσας οὐκ ἀμελεῖν ὀρχήσεως καὶ τ' ἐπὶ κρήνῃ ἰοει-*

¹ Cf. I, 371, 1.

² Cf. I, 528, 18. III, 199, 10. III, 449, 27. IV, 212, 17. 853. 854.

³ Cf. IV, 181, 10. 186, 3. (Luciani Tim. § 6) 855 (Luc. dial. mar. 14, 3. de salt. § 50), multusque est Libanius in vocabulis dictionibusque Lucianeis.

⁴ Cf. I, 11, 23 (Imag. I, 15). III, 373, 11 (Imag. I, 17) IV, 1082 (Imag. I, 21).

⁵ Cf. Decl. Socr. p. 238 ed. Mor. (vit. soph. I, 12 p. 14 K.)

⁶ Cf. I, 505, 17 (vit. Apollon. I, 16, et 17. VI, 38) et 209, 4.

⁷ Cf. I, 581, 22.

⁸ Cf. I, 667, 13 (bell. Iud. III, 10, 10).

δέα πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται restituendus esset versus Hesiodi theog. 3

καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσος ἀπαλοῖσιν

ὀρχεῦνται, etiam si codex optimus Vaticanus gr. 90 τε περὶ non praeberet.

I, 361, 10 οὐδὲ τοῦτο ἡμῖν ἄχρηστον, ἀλλ' ἄξιον τῆς εὐφημίας, ἣ Πίνδαρος εἰς τὸν Καμαριναῖον Ἰππαριν κέχρηται, ὅτι κοιλαῖαι θαλάμων ταχέως ὑπὲρ ἄλλος τοῖς ἀπανταχόθεν ἐτύλοις δι' αὐτοῦ παρέχων δλκήν scribendum est secundum Pindari Ol. V, 13

κολλᾷ σταδίῳ θαλάμων ταχέως

ὑπὲρ ἄλλος.

Paulo difficilior nec vero magis dubia est emendatio ep. 1398 τοῦτο δ' ἐστὶ δοκοῦντος φιλεῖν, οὐ φιλοῦντος καὶ κατὰ τὴν τραγωδίαν ὄνομα ἐν τέρπου παρεχομένου. Pro verbis ὄνομα ἐν τέρπου aperte corruptis tu scribe ὄνομ' ἀντ' ἔργου ex Euripidis Iph. Aul. 128 ὄνομ' ἀντ' ἔργου παρέχων Ἀχιλεὺς

οὐκ οἶδε γάμους

et omnia plana sunt.

I, 622, 19 οὕτως ἀπῆλθε Λεωνίδας, οὕτω Σαρπηδών, οὕτως Ἐπαμεινώνδας, οὕτω Μέμνων, οἱ τῶν θεῶν. Sarpedon et Memnon cum Iovis filii sint, οὕτω Σαρπηδών et οὕτως Ἐπαμεινώνδας locum mutare debent. Iam vide quemadmodum Aristophanis Nub. 622

ἦνίχ' ἂν πενθῶμεν ἦτοι Μέμνον' ἣ Σαρπηδόα

respexerit.

Ex historicis et oratoribus imprimis nominum et numerorum in codicibus Libanii corruptorum redundat emendatio. Exempla in propatulo sunt haec:

III, 368, 4 οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγάβυζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μέθης — γυναῖκες εἶναι δόξαντες ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος ἥδη καὶ γυναῖκες ἦσαν. Scribendum esset ex Herod. V, 17 sq. Μεγάβαζον, etiamsi codices Vaticanus 90 et Palatinus 282 refragarentur.

IV, 192, 33 τὴν ἐν Σαλαμῖνι¹ Κλεινίου ναυμαχίαν ἐπαινεῖν, τὴν Ξανθίππου παρὰ (corr. περὶ) Μυκάλην στρατηγίαν θανατῶσαι, τὴν Διαιρίστην ἐκπλήττεσθαι. Repone Ἀγαρίστην, matrem Periclis, ἣ, ut ait Herodotus VI, 131, ἔγκυος ἐοῦσα εἶδε ὄψιν ἐν τῷ ὕπνῳ ἐδόκεε δὲ λέοντα τεκεῖν.

Quos Libanius citat sermones Socratis III, 53, 3 οὐχ ὑπὲρ

¹ Destituit Libanium memoria: fuit proelium ad Artemisium, ut auctor est Herodotus VIII, 17.

ἐγκαρτείας πρὸς Ἀρίστυπον διέλκεται πείθων μὴ δουλεύειν τῇ γαστρὶ κτλ. omnes e Xenophontis commentariorum libro II et III petiti sunt, unde elucet etiam verbis quae sequuntur οὐκ Ἀριστοκλεῖ μητρὸς ἀμελοῦντι διδάσκων ἥλικα χρεά γονεῦσιν ὀφείλομεν; iustum nomen *Λαμπροκλεῖ* e Xen. Mem. II, 2 collato Diog. Laert. II, 5, 12, 29 reddendum esse. Aspice dum similitudinem quae est inter

ΛΑΜΠΡΟΚΛΕΙ et

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙ

IV, 249, 9 οὐ γὰρ ἀθρήσει τοὺς προδόντας, τὸν Δόαχον, τὸν Ἱερώνυμον, τὸν Μνασέα, τὸν Εὐξίθεον; Eliminandum est e lexicis nomen falsum *Δόαχος* et reponendum *Δάοχον*. Exscripsit Demosthenis de corona § 295.

IV, 299, 17 Σέρριον καὶ Δόρισκον καὶ Μυρτίνον καὶ Γάδος καὶ Σανίδα χώραν, εἴθ' ἵπὲρ τούτων ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἴσμεν ἐξανιστάμεθα. Omnia nomina corriges e locis, quos expressit, Aechinis c. Ctes. § 82 οὗτός ἐστιν, ὃ Ἀθηναῖοι, ὃ πρῶτος ἐξευρὼν Σέρριον τεῖχος καὶ Δορίσκον καὶ Ἐργίσκην καὶ Μυρτίσκην καὶ Γάνος καὶ Γανίδα, χωρία ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἤδεμεν πρότερον et Demosthenis de cor. § 27 ταῦτα τὰ χωρία ἃ νῦν οὗτος διέσυρε, τὸ Σέρρειον καὶ τὸ Μυρτηνὸν καὶ τὴν Ἐργίσκην.

In sequentibus *Λοομέδοντα* μὲν ἔλαβεν, ἀλλ' ἀφῆκε, γεγόνασι ἐν Ἡλιδι σφαγαί, ἀλλ' οὐκ Ἀθήνησιν, ἀνῆρχε Φωκέας, Ὀνομάρχῳ δεῖ μέλειν, Φατάλῳ μέλειν ultimum nomen in Φαύλλῳ corrigendum e Dem. c. Aristocr. § 124 coll. de cor. § 319, primum autem *Λοομέδοντα* tenendum est, ut quod Libanius in suo codice Demosthenico reppererit. Vide variam lectionem ad Dem. de cor. § 74 Voemelii. Idem statuendum est de *Κηρυβίωρος* III, 431, 27 et de *Μυρόκλεις* IV, 252, 8, quippe quae sint lectiones recensionis eius operum Demosthenicorum (de fals. leg. § 287 et 293) qua Libanius usus esse censendus est.

IV, 363, 23 ἀνδράποδα ἐκ Καρίας καὶ Φρυγίας, ὧν τιμὴν κατὰ θέντες ἄγομεν τοὺς Καρίωνας καὶ τοὺς Ξανθίωνας. Aeschinis locus de fals. leg. § 157 ὁ μὲν τοὺς Καρίωνας καὶ Ξανθίας ὑποκρινόμενος, qui huic ante oculos fuit, probat ultimum vocabulum non cum Reiskio in *Σαννίωνας*, sed in *Ξανθίας* mutandum esse.

IV, 1000, 9 πᾶς οὖν εὖ φρονῶν ἐπήνεσε μητέρα Δημοσθένους, τὴν δὲ Αἰσχίνου Λευκοθέαν ἐπῆρνον οἱ χρώμενοι μόνοι. Scribe *Γλαυκοθέαν* coll. Dem. de cor. § 130 et auctore vitarum X oratorum p. 262 W.

Ibidem p. 1001, 22 οὐχ ὁ μὲν ἔφυγε τὸ δεῖπνον Ξενοφρόνος, ὁ δὲ ἡσχμημένοι μεθ' ὧν Φρύνην μιμούμενος καὶ Φρύνῳ χαιρών.

Pro *Φρόνην* ponendum esse *Φρόνωνα* discimus e Dem. de fals. leg. § 196 et 197.

IV, 1124, 35 εἰ δέ μοι λέγεις *Καλλίαν* τὸν δημόσιον ἢ *Πιπτακὸν* ἢ μίμους γελοίων τε ποιητὰς ἐπονειδίστων ἁσμάτων. *Πιπτακὸν* nihil est, cuius loco reponas *Πιττάλακον* e Dem. de fals. leg. § 245 et Aeschin. c. Timarch. § 54 collato Liban. IV, 301, 17 τὸν οὖν ἀμύότερον *Πιττάλακον* et argumento ad Dem. or. de fals. leg. p. 334. Reliqua sumpsit e Dem. Olynth. II § 19 *Καλλίαν* ἐκείνον τὸν δημόσιον καὶ τοιούτους ἀνθρώπους μίμους γελοίων καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ἁσμάτων, e quo etiam καὶ ante ποιητὰς inserendum esse discas.

IV, 818, 23 δέον τὴν *Εὐθυκράτους* καὶ *Καλλισθένης* ζηλωσαι προαίρεσιν. Expellas *Καλλισθένης* et restituas *Λασθένης* coll. Dem. de fals. leg. § 265. 342. de reb. in Chers. § 40. Lib. II, 584, 17. IV, 299, 10. ep. 494.

Nomen ipsum proprium ex appellativo quod nunc perperam legitur efficias locis his:

I, 616, 11 ὁ δὲ ἀσπίδος ἡμῶν φέρων ἢ δόρατος ἱππὸν ἢ τῶν κνημίδων τὴν ἑτέραν ἐπ' ὤμων καλλίμαχος ἦν οὗτος. Egregie falluntur Reiskius ad h. l. et Passovius in lexico s. v. contententes *καλλίμαχος* hoc loco non nomen proprium, sed adiectivum appellativum esse significans τὸν καλῶς μαχεσόμενον. Tale adiectivum omnino non extat. Sed nuncupavit Libanius, ut multi, Callimachum, celeberrimum illum *Μαραθωνομάχην* ut exemplar gloriosissimi pugnatoris. Cf. e multis Diog. L. I, 2, 8. Eundem dixit Libanius IV, 451, 25.

Eodem iure nomen proprium gentis *Ταῦροι* restituas IV, 359, 7 ἀλλ' ὑμεῖς εἰ μὲν *Σκυθῶν* στρατόπεδον ἦτε ἢ νομάδων βαρβάρων ταῦροι τινες ἢ *Μελέαγγλαινοι* δίκην θηρίων φερόμενοι καὶ μήτε θεσμοῖς ἀνθρωπίνους εἰδότες μήθ' ὑπονοοῦντες τῇ φύσει. Quod sequitur *Μελέαγγλαινοι* docet Libanium harum gentium memoriam ex Herodoto IV, 102 hausisse.

Facillime eodem modo emendantur verba apologiae Socratis III, 30, 24 καὶ ἔρκει μὲν αὐτὰ τὰ παρὰ τοῦ διώκοντος εἰς τὴν ἀπολογίαν ἡμῶν, ὁ λαμπρὸς, ὁ φειδίας, ὁ μὲν ἐν τῷ περὶ τῶν ἀγαλμάτων λόγῳ νικῶν ἀνισμάχον, ὁ δ' ἐπὶ τῷ περὶ μουσικῆς. Sensu priva sunt, ut docet versio Federici Morelli: *illustris ille Phidias qui signorum ratione vicit Anisomachum, hic vero Hipponicum cum ageretur de musica*. Sed etiam quae Reiskius tentavit probari non queunt: ἀπολογία, τῇ μὲν Ὀλυμπος, τῇ δὲ *Φειδίας*, ὁ μὲν ἐν τῷ περὶ τῶν ἀγαλμάτων λόγῳ νικῶν *Ανσίμαχον*. Una littera χ ad-

dita sententia existit optima: ὁ Ἀάμπρος, ὁ Φειδίας· ὁ μὲν ἐν τῷ περὶ τῶν ἀγαλιμάτων λόγῳ νικῶν ἂν Ἰσχόμαχον, ὁ δ' Ἰππόνικον ἐν τῷ περὶ μουσικῆς¹. Lampri celeberrimi illius musici mentio redit in ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν declamatione III, 382, 3 παρὰ Ἀάμπρον φοιτῶντες. Ischomachus et Hipponicus, qui propter divitias omnium in ore erant, hoc nomine simul a Lysia or. XIX, 46 et 48 appellantur. Ceterum chiasmi quo usus est exemplum habes plane congruum in eadem declamatione p. 53, 8 sq. ἀλλὰ μὴν Γλαύκωνά τε τὸν Ἀρίστωνος καὶ τὸν Γλαύκωνος Χαρμίδην τὸν μὲν (Charmidem) ἐπεγείρας δημηγορεῖν ὀκνοῦντα, τὸν δ' (Glaucanem) ἐπισχῶν οὕτῳ δυνάμενον ὠφελεῖν ἐξ ἀμφοτέρων εὔνουν πολίτην ἐδειξεν. Cf. Xen. Mem. III, 7 et 6.

Iam me converto ad aliquot exempla emendationis numerorum, quatenus ex historicis a Libanio in suum usum conversis suppetat.

I, 621, 22 ἀλλὰ Ἀνδῶν μὲν βασιλεῖς, ὧ Ζεῦ, σπέρμα Γίγου τὴν χεῖρα οὐ καθαρῶ ὁ μὲν (i. e. Ἄρδης) εἰς ἔτη προῆλθεν ἑννέα καὶ τριάκοντα, ὁ δὲ (i. e. Ἀλυάτης) εἰς ἐπὶ καὶ πενήτηκοντα, καὶ αὐτὸς δ' ἑκάστος ὁ δυσσεβῆς δορυφόρος (i. e. Γύγης) εἰς δυοῖν δέοντα τετταρόκοντα. Petivit numeros, ut plurima, ex Herodoti libro I, 16, 25, 14, unde elucet τριάκοντα in τετταρόκοντα mutandum esse. Dicit enim Herodotus I, 16 Ἄρδης βασιλεύσαντος ἑνὸς δέοντα πενήτηκοντα ἔτα.

I, 381, 14 οὐ φορητὸν ἡγησάμενος, εἰ πλείους μὲν τριήρεις ἐνίκων περὶ Σαλαμίνα τριακόσιν, τὸ δὲ τῶν βαρβάρων νέφος αὐτὸς σὺν ὀλίγοις μὴ τρέψαιτο. Post μὲν excidit α i. e. χιλίων. Cf. Her. VIII, 48 et 66, Aesch. Pers 338 sq. Iam vide utrum II, 180, 13 θεία δ' ἡ Σαλαμὶς οὐ διὰ τὰς τῶν Ἑλλήνων μᾶλλον ναῖς ἢ τοὺς ἐξ Ἑλευσῖνος συμμάχους scribendum sit διὰ τὰς τ' (i. e. τριακοσίας) τῶν Ἑλλήνων μᾶλλον ναῖς.

III, 53, 22 Σόλων δὲ Σαλαμῖνά τε προσηγάγετο καὶ χρεῶν ἀποκοιᾶς (corr. ἀποκοπᾶς) εἰσηγήσατο καὶ ταῦτα ἐπὶ ταλάντων ὀφειλομένων ἀντιῶ.

In praepositione ἐπὶ, quae offensionem est, latet numerus ιε'. Habuit enim Libanius fontem communem cum Plutarcho cuius verba in Solone c. 15, 7 sunt: ἐλύθη τὸ ἔγκλημα τοῖς πέντε ταλάντοις· τοσαῦτα γὰρ εὗρέθη δανείζων καὶ ταῦτα πρῶτος ἀφῆκε κατὰ τὸν νόμον· ἔνοι δὲ πεντεκαίδεκα λέγουσιν².

¹ Hanc emendationem a Cobeto (Mnem. N. S. III p. 148) occupatam esse video.

² Cobetum l. l. p. 155 ε' coniecisse video, sed numerus maior hic aptior videtur.

Sed etiam si res pristinae aetatis a Libanio prolatas respicimus, fontes ipsos, e quibus hausit, non sine fructu emendationis adimus.

Falsa sunt quae nunc leguntur

I, 464, 1 εἰ μὲν γὰρ μήπω μανίαν ἐκκηδὼν πρόως ἐτύχανες ἐνεργῶν, εἶπον ἂν σοι Ξέρξην ἀφέντα μὲν τοὺς κατασκόπους τοὺς ἀντὶ τῶν κρητικῶν. Nam exploratores Lacedaemoniorum quibus Xerxes libertatem concessit non erant pro praeconibus missi, sed si Herodotum (VII, 146 et 134) audimus, Xerxes dimisit non solum exploratores (κατασκόπους) sed etiam Bulidem et Sperthiam qui a Lacedaemoniis pro praeconibus Darii ab ipsis interfectis missi erant. Atque altero quidem loco cum Herodoto facit Libanius: I, 396, 6 ἐγὼ δὲ Ξέρξην ἐθαύμαζον οὐκ ἀποκτείναντα τοὺς ἀντὶ τῶν ἀγγέλων ἐπὶ τὸν θάνατον ἥκοντας. Itaque hoc loco post κατασκόπους excidisse credamus necesse est αὐτὸ καὶ αὐτὸ, id quod antecedenti ἀφέντα μὲν melius convenit, ἀφέντα δὲ. Atque haec quidem verba revera in codice Laurentiano LVII, 20 fol. 45, qui ad Libanii textum corrigendum multum confert, quamquam manu secunda in rasura exarata sunt.

II, 84, 2 ἦν γὰρ οἷμαι παραιοτῇ τοῖς ἐπομένοις μὴ ἐπεσθαι, τύπτοι' ἂν τοῖς ξίφεσιν ὁ στρατηγός· οἷόν τι πάλαί γενέσθαι φασὶν ἐν τῇ πρὸς Μαντινεία φιλανθρωπίᾳ τοὺς στρατηγούς ἐπὶ τῶν στρακιωτῶν ἀκονισθῆναι. Si tibi persuaseris Libanium rem a Thucydide III, 111, 2 narratam in mente habuisse, concedes scribendum esse ἐπὶ τῇ πρὸς Μαντίνειαν φιλανθρωπίᾳ.

Nec minus I, 325, 10 συνεπελάβοντο δὲ καὶ γυναῖκες τοῦ ἔργου οὐχ ὅσον ὀργῇ καὶ ὀλολυγῇ καὶ λίθοις ἀπὸ τοῦ στέγους, τοῦτο δὲ τὸ Πλαταιᾶσιν, ἀλλ' ἄντικρυς εἰς χεῖρας ἰοῦσαι pro voce ὀργῇ, quae offensioni est, κραυγῇ scribere dubitabis, si quidem Libanius descriptionem obsidionis Plataearum Thucydidiam (II, 4, 1 τῶν γυναικῶν καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκῶν κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων λίθοις τε καὶ κεράμω βαλλόντων) ante oculos habuit.

Eodem iure e Thuc. II, 83 κύκλον accusativum repones pro eo qui nunc legitur dativo κύκλῳ III, 356, 3 ὅτε Πελοποννησίων κύκλῳ ταξάμενων Ἀθηναῖοι περιέπλεον κατὰ μίαν τεταγμένοι.

Decl. Socr. p. 218 Mor. καίτοι Κριτίας μὲν μόνοις ἀπηγόρευσε Σωκράτην τοῖς νέοις διαλέγεσθαι, οὗτοι δὲ παντάπασιν μὴ λέγειν, ἀλλ' ἀπέχεσθαι τῶν εἰκότων καὶ τῶν νομέων καὶ τῶν βουκόλων χαλεπαίνων τῆς Σωκράτους εἰκότος [τὸ] κακῶν εἶναι νομέων τὴν ποίμνην ἐλαττοῦν. Sensu caret εἰκότων, sed facile perspicitur non solum quomodo in textum invaserit, sed etiam quid expulerit. Nempe quod sequitur τῆς Σωκράτους εἰκότος causa fuit, ut τεκτόνων in εἰκότων mutaretur.

Documento est Xen. Mem. I, 2, 37 ὁ δὲ Κριτίας· ἀλλὰ τῶνδ' ἐτοίμα ἀπέχεσθαι, ἔφη, δεήσει, ὦ Σώκρατες, τῶν σκυτέων καὶ τῶν τεκτόνων καὶ τῶν χαλκῶν κτλ. Ναὶ μὰ Δι' ἔφη ὁ Χαρκίλης, καὶ τῶν βοιπόλων γε. Similitudo (εἰκίων) autem, quam spectavit, fuit, ὅτι θανυμαστὶν οἱ δοκοῖν εἶναι, εἴ τις γενόμενος βοῶν ἀγέλης νομεὺς καὶ τὰς βοῦς ἐλάττους τε καὶ χεῖρους ποιῶν μὴ ὁμολογῶν κακὸς βοιπόλος εἶναι, εἰ δὲ θανυμασιότερον, εἴ τις προσιότης γενόμενος πόλεως καὶ ποιῶν τοὺς πολίτας ἐλάττους καὶ χεῖρους μὴ αἰσχύνεται μηδ' οἴεται κακὸς εἶναι προσιότης τῆς πόλεως (I. 1. § 32). Contra illud καὶ τῶν νομέων in καὶ τῶν σκυτέων vel χαλκῶν mutare non ausim.

Eodem modo emendatio per se necessaria confirmatur locis Xenophontis.

I, 548, 1 τοῖς μὲν δὴ μυρίοις στρατιώταις θάλαττα φανεῖσα τὸ πρῶτον μετὰ τὸ πληθὺς τῶν ὁρῶν τε καὶ πόρων κραυγὴν τε ἐκίνησε καὶ δάκρυα σὺν χαρᾷ καὶ περιέβαλλον ἀλλήλους οἱ κοινῶν τῶν κινδύνων ἐκείνων, οὗτοι δ' οὐ θάλατταν, ἀλλ' ὡς εἶδον ἀλλήλους ταῦτ' ὅρων. Expressit quae Xenophon Anab. IV, 7, 23 sq. narrat imprimisque verba ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο πάντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, ἐν ταῦθα δὴ περιέβαλλον ἀλλήλους — δακρύνοντες. At πόρων necesse videtur est mutetur in κολωνῶν. Cf. I. 1. § 25.

III, 67, 1 εἶλε καὶ Καλλιξενὸς τοὺς στρατηγούς, ἀλλ' ὅμως ἐλὼν ἀπαύλυντο. Multa Callixeni fuit quod fame mortem obiit. Itaque collato Xen. Hell. I, 7, 35 Καλλιξενὸς δὲ κατελθὼν ὅτε καὶ οἱ ἐκ Πειραιῶς εἰς τὸ ἄστυ μισοῦμενος ὑπὸ πάντων λιμῶ ἀπέθανεν post ἐλὼν pones λιμῶ.

E Platone corriges

III, 380, 15 Βοιωτοῖς δὲ ποῖος ὀρχηστὸς (corr. ὀρχηστῆς) ἔθηκε κάλλιστον νόμον εἶναι τὸν κόκιστον ἐραστῇ χαρίσασθαι; τὴν δ' Ἥλιν τίς ἐπεισε τούτοις αἰτοῖς χρῆσασθαι καὶ τὸν ἐπὶ τοὺς νέους δρόμον ἀνοῖξαι τοῖς περὶ τὰ κάλλη κεινημένοις; Confer locum quem exscripsit Platonis Symp. p. 182 B ἐν Ἥλιδι καὶ ἐν Βοιωτοῖς ἀπλῶς νενομοθετῆται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς: concedes verba τὸν κόκιστον et κάλλιστον locum mutare debere.

Neque dubitabis quin in eadem declamatione III, 373, 27 καὶ ἡ μὲν παροιμία φησὶν ἐπὲρ τὸ σκάμμα θανυμάζουσα τοὺς τῷ πηδῆματι παριόντας τὸ μέτρον adagium ἐπὲρ τὰ ἐσκαμμένα e Platonis Cratylo c. 27 p. 413 A aliisque¹ restituendum sit, praesertim cum codex optimus, Vaticanus 90, partem veri ἐπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, servaverit.

¹ Cf. Leutschii ad Zenob. VI, 23 notam.

Sed etiam certas locutiones auctorum classicorum Libanius imitatione expressit. Itaque, ut in Platone subsistam, iniuria et Reiskius et Cobetus (Mnemos. N. S. II, 409) III, 351, 13 *ταῦτα μὲν αὐτοῖς ἀφίημι τοῖς τὰ μετέωρα φροντισταῖς* in lectione *τοῖς τὰ μετέωρα φροντισταῖς* haeserunt: potuit sane L., ut Xenoph. Symp. 6, 6 *τοῖς τῶν μετεώρων φροντισταῖς* dicere, sed hic locutionem Platonicam (Apol. 2 p. 18B *τά τε μετέωρα φροντιστής*)¹ suam fecit. Vocabulum *μετεωροφροντιστής* quod Cobetus coniecit omnino non extat.

III, 348, 14 *τῶν παλαιῶν αὐτός τε μέμνησαι συλλαβῶν καὶ τοὺς ὑποτελεῖς φόρον κελεύεις*. Frustra Reiskius structuram explanare studet; pro φόρον scribendum est φόρου. Formulam ὑποτελής φόρου L. hic et 290, 7 e Thucydide (I, 19 al.) sumpsit.

IV, 816, 29 *τί δὲ τοῦτους ὑφορᾷ; τοὺς πρὶν περιδεεῖς, τοὺς ὑποτρόμους, τοὺς συνεσταλμένους καὶ νῦν κοιμῶνους εὐρυβόας πολλὰ στωμυλλόμενους, πολλὰ θέοντας ἐπ' ἐκκλησίας*. Antecedens πολλά videtur causa fuisse, ut πολλοὺς ante θέοντας in πολλὰ corumperetur. In structura πολλὺς θέει per se frequentissima, hoc loco aequae atque IV, 277, 11 *Δημοσθένης ὁ πολὺς κατὰ Φιλίππου θέων* de oratore adhibita praeiit Demosthenes de cor. § 136 p. 272 *τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ θέοντι καθ' ἑμῶν οὐχ ὑπεχώρησα*.

Corollarii loco aliquot emendationes posuerim, quae etsi non tali, qualem hucusque vidimus ratione confirmatae tamen certae videntur.

III, 197, 6 *ἀλλ' οὐτε τῶν ἄλλων οὐδεὶς τῶν οἴκοι φροντίζειν μᾶλλον ἡξίωσεν οὐθ' ὧ τσαύτῃ πρόφασιν ἀποπλεῖν ἐπήντα περὶ τὸ γέρας καὶ τὴν ὕβριν*. Neque ἐπήντα neque περὶ τὸ γέρας explicationem habent. Scribendum est ὑπὴν τὰ περὶ τὸ γέρας.

IV, 252, 31 *ἅπιτε δὲ, κὲν χερσὶν ἰδόντες εὐψυχίαν ῥότορος*. Nihil est. Scribe *ἅπιτε δὲ κεναῖς χερσὶν ἰδόντες εὐψυχίαν ῥήτορος*. Partem veri servavit codex Parisinus gr. 2998 f. 302^b, qui *κὲν* praebebat.

IV, 295, 1 *εἰκότως ἂν οὖν ὁμοίως τοῖς κωμικοῖς καὶ τραγικοῖς ποιηταῖς, ὡς παρατηρησάμενοις καὶ μὴ βουλομένοις δέξασθαι χρόνον ἀφίετε καὶ ἔμοι συγχωρήσατε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν*. Ut structura verborum procedat, scribendum est *εἰκότως ἂν οὖν ὁμοίως ὡς τοῖς κωμικοῖς — ἀφίετε, καί μοι συγχωρήσατε*.

IV, 1042, 17 *καὶ τί πρὸς τὸν πατέρα λέξω τῆς νεῶς ἐπιβὰς τὸν συγκάθετον μὲν Ἡρακλεῖ τὴν Τροίαν, ἀπελθόντα δὲ σὺν ἀριστοῖς; Τηλαμόνῃ* dicit Ajax. Itaque *συγκάθετον* mutabis in *συγκαθελόντα*.

IV, 1017, 14 *ἣ πού τι μοι τιμωρὶς νῦν ὡς ἀπεικονίζεσθαι δώδεκα, ἀλλ' οὐκ ἔσονται δώδεκα. προτίθεται καὶ τρίτῃ δὲ ἡμῶς ἀπολουμένην ἐμέ*. Verba sunt Niobae simul cum duodecim liberis mori cupientis. Itaque scribe *προστίθεται καὶ τρισκαιδεκάτην δ. ὅ. αἰ. ἔ*.

IV, 826, 21 *σὺ τὸν φόρον ἐτάξας, Ἀριστείδην, ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς συμμάχοις, ἐγὼ δ' αὐτὰς τὰς πόλεις ἐξεῖλον τῶν ὅλων τῶν*

¹ [Structura sane poetica, minime vero propterea Platoni abiudicanda cum Bambergio in Fleckeiseni annalibus philologicis 113, 666].

Φιλίππου ἡμεῖς στρατευόμενοι καὶ πονοῦντες, ἐγὼ δὲ ὁ μὲν ὧν τὰ ἑμέ-
τερα κατορθώματα. Pro ὁμνίων scribe σεμνύνων coll. p. 823, 13
ἵνα σεμνύνῃς τὴν ἀρετὴν τῶν κειμένων.

III, 23, 1 Σοφοκλῆς δὲ, ὃ πρὸς Διός, καὶ Εὐριπίδης καὶ Αἰσχύλος
ἄρα σοι δοκοῦσιν οὐκ ἂν εἰκότως ἐν σοφοῖς ἀριθμείσθαι; καὶ τίς
οὐκ συνεύξαιτο τοῖς αὐτοῦ (corr. αὐτοῦ) παῖσι τῷ φανῆναι τοῖς Ἑλ-
λῃσιν ἐν Διονυσίοις; Post οὐκ inseras ἂν et pro παιοὶ τῷ scribas
παισὶν ἵσους.

III, 66, 10 καλὴν γε δόξαν ἐν τοῖς Ἑλλῃσιν ἔξομεν ἄνευ τι πέσωμεν
καὶ ζημίας. Vehementiora sunt et quae Reiskius ἄνευ τῆς ζημίας
et quae Jacobsius (nott. critt. in Libanii Apologiam Socratis p. 51)
κἂν μὴ περιπέσωμεν ἄλλῃ ζημίᾳ moliti sunt. Simplicitissimum vi-
detur ἂν μὴ τι πάθωμεν καὶ ζημίας.

I, 616, 6 ὥστ' εἴ τις χαίρει τούτων οὐ πεπραγμένων Πέρσας
ἴστω τὴν χάριν, οἱ πολλοσὸν μέρος ὧν ἔξῃν ἔχειν ἐπήγγειλαν. Immo
vero οὐκ ἐπήγγειλαν. Nam ἐπαγγέλλειν est vindicare.

I, 376, 18 εὐθύς τὴν κληῖδα διέρριψε καὶ τοῖς ὄντας ἀνὰ τοῦ
δοκοῦντος (corr. δοκοῦντος) ἐπέγνω πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἡγεμόνι φιλο-
σοφίᾳ χρησάμενος. Sermo est de Iuliano fide Christiana se abdi-
cante et ad sacra paganorum redeunte. Nonne pro διέρριψε melius
legemus διέψαιρε?

Decl. Socr. p. 230 πῶς γὰρ οὐ δεινὸν Γοργίαν μὲν καὶ Πρω-
ταγόραν λέγειν καὶ Πῶλον καὶ Πρόδικον τὸν ἀλαζόνα καὶ Ἰππίαν,
τοὺς σοφιστὰς καὶ καπῆλους τῶν λόγων, καὶ τούτων ἀκούειν καὶ ἰδίᾳ
καὶ κοινῇ τοὺς Ἑλλῃνας μισθοδοτοῦντας αὐτοῖς ἀνθρώποις Ἠλείους
(corr. Ἡλείους) καὶ Κίους (corr. Κείους) καὶ Ἀβδηρίταις καὶ Αἰοντί-
νοις, τὸν δ' Ἀθηναῖον Σωκράτην μηδὲ πρὸ τοῦ θανάτου λαλεῖν. Pro
αὐτοῖς ἀνθρώποις, quod est in codice Marciano DXIV, non
vero, ut Morellus testatur, in Barberino — in hoc enim lacuna
octo fere litterarum —, codex Matritensis Gepperto teste αὐτοῖς
τανάγροις praebet, unde patet corruptelae originem esse admodum
vetustam. Scribendum erit Ἀκραγαντίνοις, ut Poli patria signi-
ficetur, atque ne ordo in reliquis servatus disturbetur, post καὶ
Κείους ponendum.

Nec difficilis videtur ad sanandum labes quam contraxit locus
quem ultimum pono eiusdem declamationis p. 246 ἀλητῆς δὲ Φρυγῆς
Μαρσῖας οὐ κεκολασμένα ἀμείβειν δῶρα βούλεται καὶ τοῦτο μὲν
ἀδυνατεῖ ἄλλον δὲ αὐλοῦντος ἀκούει καὶ ἀναβιώσκειται τῷ μέλει. Bar-
berinus et Matritensis habent οὐ κεκολασμένον, Marcianus οὐ κεκο-
λασμένα. Neutrum sensui satisfacit. Scribas ὁ κεκολασμένος
et ἀμείβεσθαι δώροις. Omnia plana sunt. Respexit enim
Libanius fabulam, cuius memoria penes Aelianum est var. hist. XIII,
20 περὶ Φρυγίου ἁρμονίας ὅτι ἐν Κελαιναῖς τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγῆς ἐὰν
προσαυλῇ τις τὴν ἁρμονίαν Φρύγιον, ἡ δορὰ κινεῖται ἐὰν δὲ εἰς
Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ καὶ ἔοικε κωφῇ. ἀμείβεσθαι δώροις, sumptum
ex Od. ω, 285, hoc loco est αὐλεῖν.

Scribebam Rostochii.

Richardus Foerster.